

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr.
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schuler în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Votul metropolitului.

Metropolitul Miron Romanul și Dr. Iosif Gall s'au mai pus încă odată în societatea și în slujba liberalismului maghiar. Fără de aceste două voturi românești (!), casa magnaților ar fi primit o propunere, în urma căreia putea să fie trântit întreg capitolul III al proiectului de lege, asupra neconfesionalității.

Acești doi oameni-ne-oameni au ridicat cifra guvernamentală la 117 voturi, în loc să o scază la 115, ridicând în același timp pe cea opozițională la 118.

Scandalul, pe care Metropolitul Miron Romanul și amicul său Dr. Iosif Gall, l-au pricinuit prin votul lor, pare a fi fost foarte sensibil. Urmele senzațiilor se văd bine în presa din Budapesta, din care mai scoatem numai două probe.

Astfel „*Budapesti Hirlap*” scrie în raportul său asupra votării:

„Asta este votul lui Miron! a strigat opoziția către episcopii naționalităților!”

Br. Nicolae Zay, întorcându-se către loja ziarștilor, zise:

— În cameră sunt deputații sași, aici sunt valachii, care mântue guvernul.

„*Nemzeti Ujság*” scoate demnitatea bisericească la iveală, scriind:

„Notarul deodată strigă numele:
— Metropolitul Miron Roman.
— Da, este răspunsul.

În opoziție mare murmur. Un prelat, care votează pentru proiect!”

Senzațiunea aceasta produsă de un prelat, care se desparte de toți colegii săi prelați români, așa se vede, a fost un scandal parlamentar. Cu atât mai mult că vorba era, precum scrie „*Budapester Tageblatt*” de un „*Kniff*”, de o apucătură a guvernului, la care și I. P. S. Sa metropolitul gr.-or. s'a lăsat a fi încă odată utilizat.

Se înțelege, Miron Romanul găsește și aici o explicație.

Să o vedem și pe aceasta!

Correspondentul „*Dreptății*” a transmis ziarului, pe care-l servește, următorul raport:

„Foile maghiare „*Magyarország*”, „*Budapesti Hirlap*” și „*Magyar Hirlap*” susțin, că votul metropolitului Miron s'a dat în mod

greșit. Din această cauză corespondentul nostru din Pesta a cerut audiență la însuși metropolitul și l-a intervievat în cauză. Metropolitul a declarat, că dînsul a votat din convingere și *bona fide* și motivează prin aceea, că respingându-se referada comisiei de trei, proiectul ar fi supus procedurii de mai nainte și readus din nou în Casa Magnaților, ceea-ce s'ar putea întâmpla tocmai pe timpul tineriei congresului, când prelați români ar fi împedecați să iie parte și atunci proiectul s'ar primiceu mare(!) majoritate. Așa însă, trecînd proiectul la desbatere specială și fiind și prelați români de față, esențialele capitluri ale proiectului de lege se vor putea respinge. De altminterlea metropolitul a spus, că el n'a votat primirea generală a proiectului, ci numai primirea referadei comisiei de trei.”

Este exact, că metropolitul a votat primirea referadei comisiei de trei, după care discuția avea să înceapă cu §. 22 al capitolului III. din lege.

Dar' este fals, că proiectul ar fi trebuit să fie supus „procedurii de mai nainte”, deoarece-ce opoziția, care susținea să se discute pe baza nunciului Camerei deputaților, arătase prin contele Zichy, că „regulamentul Casei Magnaților nu hotărăște nicăiri, că un proiect, care nu-i discutat pe temeiul unui raport al unei comisii, să fie din nou trimis la comisie”. În contrazicere cu episcopii săi sufragani, metropolitul s'a alăturat și în această privință la vederea ministrului Bánffy și a votat cu el.

Se mai temea metropolitul de readucerea discuției tocmai în timpul congresului, în care cas „prelați români ar fi împedecați să iie parte” la discuția lui. La acest congres iau însă parte și episcopii Popea și Meșianu; ei încă nu vor fi chiar mai pe jos de Miron nici cu posibilitatea de a se orienta asupra probabilei reveniri în discuție a proiectului, nici cu posibilitatea de a-și chibzui datorințele față de congres și de Casa Magnaților. De ce ei totuși au votat contra guvernului, alături cu toți ceilalți prelați serbi, români gr.-cat. și catolici?

Alta va fi explicația.

„*Pester Lloyd*” spune, că opoziția, constatându-și majoritatea, nici nu mai argumenta. „*Budapester Tageblatt*” ne informează, că guvernul a „făcut toate opintirile, pentru a-și aduna pe aderenții

sei” și a făcut de a și obținut 117 voturi. Aici se vede că a fost și metropolitul Miron Roman cu bun succes silit de ale sale relații să facă ce a făcut, ce va fi trebuit să facă.

El singur, numai el dintre prelați și cu amicul său Dr. Iosif Gall!

Despărțiri bisericești între Serbi și Români. Cetim în „*Branik*” dela 14 Mai următoarele rânduri: „Delegațiunea sârbească și românească s'au întrunit la 27 Aprilie st. v. în casa episcopescă din Verșet. S'a constatat, că nu mai sînt decît șese procese ale comunelor mixte, din care patru sînt resolve în prima instanță. Delegațiunile s'au înțeles de a se stabili unele principii, pe baza cărora s'ar pute ajunge la învoială, spre a se pune capăt proceselor, atât celor ce sînt acum în decurgere, cât și celor ce Români au de gînd încă să le pornească. Principiile stabilite se refer la proporția, după care ar fi să se împartă averea comunelor bisericești. În această privință s'a schimbat modul, care a fost primit de către delegațiunile sârbești și românești în 1871.

Principiile acestea au fost înscrise în protocol. Delegațiunea sârbească va da seamă despre aceasta în prima sedință a comitetului congresual, precum și delegația românească are să raporteze forului competent al ei.

Îndată-ce principiile stabilite vor fi aprobate din ambele părți, se vor numi în fiecare diecesă comisii mixte, care vor proceda la faptea împărțire a averilor.

Până atunci nu se vor porni alte procese?”

Ar fi mult de dorit, în vederea scopului înalt al solidarității naționalităților încetarea certelor, căci guvernele maghiare se folosesc de ele, prin diferite căi, a băga vrajbă între cele două națiuni, spre a face să nu meargă mîna în mîna la combaterea șovinismului destrănat.

Procesul Turzenilor.

(Urmare).

Acusatul Simon Nicoară arată sentimentele de recunoștință, cari i-au îndemnat pe autorii adresei să se îndrepteze cu consolare către autorul Replicei. Zice că prin cuvintele „intoleranță șovinistică” a înțeles pe acei Unguri, cari s'au dat la excese ca la Turda, Arad și Oradea-mare. Vorbind despre martirii din Vaș și Seghedin, presi-

dentul îl îndrumă la ordine. D'asemeni când citează scris de ale foilor ungurești, cari în chip infam batjocoresc pe Români. Spunînd juraților că se bage de seamă cum judecă, pentru-că și asupra lor va judeca opinia publică, președintele earăși îl observă, că asupra juraților nimeni nu este judecător. Singură Curia poate să anuleze, din motive formale, judecata adusă.

Discursul de apărare a dlui Stefan Mariș, cleric.

Onorată Curte cu jurați!

În natura omenească sînt unele simțăminte, pe care nici o acțiune contrară, fie aceea cât de puternică, nu poate să le nimicească. Ba fiindcă acțiunea de o parte produce reacțiune, de altă parte, în urma acestui principiu, și în cazul nostru, fiind atacate aceste simțăminte, nu numai că nu le-a slăbit, din contră le nutrește și le dă un avînt din ce în ce mai puternic.

Un atare simțămînt e fără îndoială și simțul național.

Acest simțămînt în mersul său a întrecut ori-ce învățătură omenească și îl vedem figurînd la altarul tuturor națiunilor: Națiunea română încă nu a putut rămănea străină de acest progres al timpului.

Și apoi un individ, o națiune, numai până atunci poate să existe ca atare, până când tîne pas cu progresul general.

Forța intelectuală și morală a poporului român este însă cu mult mai mare decît ca să potcnească în fața progresului, geniul națiunii noastre cu mult mai puternic decît să fie înălțat de triumful secolului. În calea progresului nostru tasă ni-s'au pus fel și fel de pedeci, cari acugi vor trebui delăturate chiar de către cei ce le-au pus, pentru-că ele se opun legilor eterne sădite de Dumnezeu în natură. Și precum soarele nu poate fi oprit în demersul său natural, chiar așa nu poate fi oprită o națiune în procesul de dezvoltare.

Ori cît s'ar sforța deci inimizii nostri să ne suprimă, să ne denaturalizeze, viitorul va arăta, că zadarnice le-au fost toate încercările.

E sfîntă lupta pentru cauza unui popor doritor de libertate, care în viața sa aproape de două-ori millenară a dat probe evidente despre forțele sale vitale, precum și despre aceea, că e demn de existență, demn de libertate, demn de viața națională.

În lupta instigată pentru acest ideal, poporul și-a ales stegarii săi, pe cei înrolați însă sub acest steag, și cari au luptat luptă pentru redobîndirea drepturilor ce ne compet, căci au arătat înaintea lumii gravaminele noastre

și starea excepțională în care ne aflăm în această nefericită țeară, fi vedem parte expatriată, parte purtînd pe brațe catenele justiției ungurești.

Ear' noi, cari am avut cîtezanța a da expresiune sentimentelor noastre celor mai inocente, cari am arătat că una sîntem cu conducătorii nostri, avem astăzi fericea a sedea pe banca acusaților, a cărei urmare după cele experiate, va fi că și noi vom urma pe calea bătută de conducătorii nostri. Curios, noi bătuiți și tot noi judecați. Frumos principiu de drept!

Sîntem triți la judecată, pentru exprimarea acelor simțăminte, pentru lăudarea căroro foile patriotice nu aveau spațiu de ajuns, se înțelege cănd acelea eșiau din piepturile Maghiarilor; cănd însă e vorba, că acelea pot fi și proprietatea noastră, lucrurile iau altă față. Exprimarea lor nu mai constituie obiect de laudă, ele se timbrează de crime spre condamnarea cărora se lucră cu un zel demn de o cauză mai bună.

Înmulțiți tribunalele, zidii închisori, faurii lanțuri și cătuși! nu ne vor înspăimînta, vom lupta și mai departe, între marginile legii, spre redobîndirea drepturilor noastre; vom lupta cu atât mai vîrtos, căci azi poporul e conștîu de drepturile ce-i compet, azi nu mai poate fi amăgit prin promisiuni vage. — Căzînd în luptă 10, se ridică o sută, cari vor lupta cu toate forțele, până cînd pretenziunilor lui juste i-se va satisface.

Faptul pentru care ne aflăm aici e o adresă de aderență publicată în „*Tribuna*” nrl 193 din 12 Septembrie 1893, trimisă dlui Aurel C. Popovici, condamnat în procesul Replicei.

Spre a pute susține dl procuror, că această adresă cuprinde delict punibil, 'mi-ar plăce să-mi arete, care anume e acel paragraf de lege, care interzice exprimarea simțămîntului de consolare unei persoane ce se află în suferință

Apoi domnul Popoviciu, căruia au fost adresate acele cuvinte, se afla atunci între împregiurări destul de dureroase; el suferia pentru cauza întregii românimi, ceea-ce m'a îndemnat pe mine și pe alți frați de a trimite un cuvînt de mîngăiere celui-ce suferia pentru noi.

În acasă se zice, că noi prin aceea adresă am agitat contra națiunii maghiare.

Vă mărturisesc, că am cetit și rescutit de zeci de ori aceea adresă, fără a pute afla ceea-ce dl procuror numește agitare.

Dacă nu cumva faptul în sine se consideră ca delict punibil ori ca agitare?

Dar' atunci cum stăm cu adresele de aderență, trimise redactorului dela „*Magyar*

FOITA „TRIBUNEI.”

Michail Cogălniceanu.

(Urmare).

V.

Cu plecarea lui Cogălniceanu la Paris în 1845, se încheie prima perioadă a activității sale intelectuale. În cei doi ani ce-l petrec departe de țeară, în meditațiuni și reculegeri, el se hotără la un mare act, acela de a se desbina de domnia lui Michail Sturdza, din pricina principiilor ce ea reprezentă, și a trece dela resfirarea ideilor de negare la coborîrea lor în lumea realității. Trebul ca Cogălniceanu să facă asupra lui o puternică silință, spre a combate pe omul acela, ce fusese protegiutorul lui și care îndeplinsese cu sfințenie față cu el recomandățiunile făcute pe patul de moarte de propria sa mamă, nașa lui Cogălniceanu. S'ar putea arunca în sarcina lui păcatul nerecunoștinței, dacă s'ar putea lega prin îndatoriri private conștiința publică.

Omul este, nu numai individ, ci și membru al societății din care face parte și nuse poate pretinde ca partea minții lui ce reprezintă întregul să atirne de legăturile lui individuale.

Cogălniceanu primise în această privință repetate lovituri dela ocăruierea lui Michail Sturdza: închiderea succesivă a celor trei reviste literare și aceea a cursului său dela Academie. Cu toate acestea, până în 1844 găsim pe Cogălniceanu tot bine dispus către gu-

știențifice și literare”, el aduce laudele cele mai călduroase ocăruierei pentru proiectul ce chiar atunci fusese votat de adunare asupra desrobirii Țiganilor mănăstirești și acelor ai statului. Cogălniceanu era cu atât mai chemat a se rosti asupra acestei măsuri, că precum el însuși arată în articolul analizat, „el fusese unul din cei dintăiu Moldoveni, ce chemase luarea aminte asupra Țiganilor”. El mai arată că „bucuria pentru marea faptă îndeplinită de guvern nu a fost resimțită numai de el, ci de întregul tineret, care s'a grăbit a mărturisi domnitorului, în prosă sau în poezie, simpatia și recunoștința sa.”

Până la 1845 Cogălniceanu se gândise a face opozițiune lui Sturdza. El se convinsese însă în curînd, că ori-ce reformă în sensul propășirii era peste putință, cît timp predomnia regulamentului organic și de-i domni instituiți în puterea lui și cari erau ținuiți să-l respecte. Cogălniceanu trecu deci în tabăra potrivnică domnului, dar' mintea lui cea largă și care-și bătea ca marea puternicele valuri vede îndată, că nu era îndestul a se ataca domnitorul și că împreună cu el era neapărat a se răsturna principiile antidiluviane ale legiurii impuse de străini, ale semilacului de constituțiune hărăzită de autocrata Rusie Țerilor române.

Cu această schimbare de direcțiune a ideilor lui Cogălniceanu, se îndrumăză activitatea lui politică, din care trebuia să se desvolte celelalte două însușiri ale lui: acele de orator și de bărbat de stat. La început însă, Cogălniceanu menține încă cu putere apucăturile sale primordiale de scriitor și producător de gândiri teoretice. Îmbinînd lucrările

rea neamului. Mai tîrziu îl vom vedea îndepărțându-se tot mai mult de terenul literaturii și al istoriei, spre a se apleca către cel politic. Dar' dacă Cogălniceanu încează de a mai scrie istoria, el începe a o face, și anume mare și frumoasă, îndreptându-și poporul pe calea largă și mîndră a culturii și a propășirii. Și cu toate acestea, Cogălniceanu păstrează totdeauna cultul ideii în sine; el rămăse totdeauna literat și istoric; literat în formă minunată a cuvîntărilor sale, istoric în faptele sale. Din cultura lui literară se alimenta bogata lui elocuență, din cunoașterea trecutului poporului său trage el principiile de pus în aplicare pentru a lui regenerare. Era însă firese lucru ca Cogălniceanu, care chiar dela începutul licăririi geniului său îl îndreptase cu durere asupra decaderii în care neamul lui se tăvălia, să pună mai cătră bătrînețe tot mai mult umărul spre a scoate, chiar prin faptă, seminția lui din întunereal și corupțiunea în care era cufundată.

Mărturisesc că am ajuns la o parte a cuvîntării mele, care mă pune în o mare nedumerire. Să întreprind schițarea vieții politice a lui Cogălniceanu; dar' aceasta ar însemna a reface istoria a jumătate de veac din viața contemporană a poporului român, materie neîncăpătoare pentru o cuvîntare academică. Apoi, activitatea politică are susurile și joserile ei. Omul politic, avînd de lucrat asupra oamenilor, cari în marea lor majoritate sînt invidioși, lacomi, răpitori, lași, nedrepti și ipocriți, trebuie adese-ori întrebîntate în lupta contra lor aceleași arme. Numai acela va fi adevărat talent sau geniu politic, care va ști să mînuască tot felul de

să rămăna cu mîinile, inima și cugetul curat, el, care trebuie adese-ori să se înmoaie până în gât în lacul infect al patimilor omenești. Adese-ori însă noroiul îl va stropi. Dar' noi ne am adunat aici nu spre a critica viața și faptele lui Cogălniceanu. Aceasta s'a făcut îndestul, cu patimă, cu ură, cu înverșunare, cît timp a trăit. Măcar acum după moarte, se punem în lumină meritele lui; căci observați un lucru: în viața popoarelor, ca și a indivizilor, răul este trecător, ear' binele rămăne; de aceea și omenirea adună tot un mai mare capital de bine, de îndemănare, de idei, de lumină; ear' relele războaielor, epidemiilor, revoluțiunilor, absolutismului chiar, se sting și se șterg. Așa și Cogălniceanu a putut avea părți umbrite în viața sa politică, chiar și în viața sa privată, căci era om; dar' ce sînt aceste umbre, față cu soarele ce se desface tot mai mult din norii vremurilor și care va străluci cu atât mai viu, cu cît se va îndepărta mai mult pe calea vecinicii, pe care a intrat.

M'am mai gîndit apoi, că poate nici s'ar veni a se vorbi de politică în templul adunării și al frumosului, și că Cogălniceanu, dacă ar fi fost admis în sinul celui mai înalt institut cultural al Țerii, a fost chemat la această onoare, nu în însușirea lui de bărbat politic, ci în aceea de om învățat.

Așa ar fi poate în alte țeri, nu însă la noi. La noi, cultura este mult mai strîns legată cu viața națională decît la alte popoare. Sîntem doar' o odrasla a culturii romane și numai această însușire, care ne-a asigurat superioritatea intelectuală asupra tuturor popoarelor cu care am venit în atînzere. Ne-a

bare. Cînd am renăscut la viață, în secolu XVII., tot prin fapte de cultură ne-am manifestat. La sfîrșitul veacului trecut și la începutul acestui de față, tot o înflorire a minții românești a dat un nou avînt vieții naționale; și acum, dacă revendicăm dreptul de a trăi ca popor și stat deosebit aici în Orient, o facem tot în virtutea însușirilor noastre și a destoiniciei noastre pentru producerea de idei. Dreptul la traiu al poporului român se întemeiază pe cultură. Cultura la rîndul ei și instituțiunile ei trebuie să se intereseze de basa, pe care și ele se ridică, existența națională.

De aceea bună-ora academia, chiar în anul trecut, a făcut un act, care nu s'ar prea înțelege în alte Academii: a protestat în contra purtării necalificabile a Ungurilor față cu frații nostri din Transilvania. Și cu toate acestea, cine ar pute să bănuie că am ridicat și noi glasul în susținerea existenței însăși a neamului nostru? Cine ar pute spune, că Academia-Română a eșit din rolul ei de instituțiune curat culturală și s'a amestecat în daraveri politice? Dar' ce este politica? Este ea totdeauna numai jocul de interese, din care se țese viața de toate zilele? Nu se coboară uneori până în adîncul ființei poporului, spre a-l ataca chiar nervul existenței, sau a-și asigura viitorul? Cum, cînd politica atinge înseși bazele existenței populare, și atunci cel mai înalt corp învățat se rămăne nepăsător și rece la întîmplările ce se petrec? Dacă aceasta se poate întîmpla la alte popoare, la cele mari, la cari ori-cum s'ar întoarce lucrurile, nu poate fi vorba pentru ele decît de o coborîre sau înălțare a rolului lor, nu tot așa cum, unde jocul faptelor politice pot

Allam Szemecz Emil, care de sigur sînt mai infocate și și mai tăietoare în cei dela putere?

(*Președintele îl oprește să citeze casuri din alte foi*)

În general considerată, această adresă după-cum am văzut nu cuprinde nici un delict.

Tot la acest rezultat vom ajunge, considerând adresa și în special.

Primul pasagiul sună:

„Intoleranța șovinistă te-a pus în șirul celor mai mari martiri ai națiunii române.”

Cuvintele învinse sunt: „Intoleranța șovinistă”. Nepedind limba maghiară nici nu insist pe lângă traducere, că e bună sau rea. Voi expune sensul cuvintelor cum e usitat la noi și încă foarte des de ziaristică, fără de a fi fost vre-odată învinse.

Șovinism e identic cu fanatism. Care concept se ilustrează prin sute de fapte, din cari voi expune numai unele.

Ne sînt bine cunoscute faptele fanatice dela Turda, persecutarea zecilor de învățători, ordinațiunile cu privire la școlile populare, mituirile păcătoase ale învățătorilor nemaghiari pentru progresul făcut în limba maghiară. Expectorarea folilor maghiare, cu ocaziunea procesului dlui A. Popovici, cari nu se îndestulau cu închisoare de 4 ani, ci îi doriau furcile etc. Să nu merg mai departe, e destul să amintesc cuvintele unui mare bărbat al națiunii maghiare Ugron Gábor, care astfel se exprimă: „Școlile primare ale naționalităților sînt se maghiarizeze totalmente, ca astfel să se poată face asimilare de rasă și limbă.”

Spre a pute caracteriza faptele de atare natură, dl procuror ar trebui să se pună în pozițiunea noastră, și îl asigur, că va afla de foarte naturală și logică, ear' nu de exagerare, caracterizarea, ce noi am făcut.

Tot aceste exemple arată, că un termin completează pe celalalt.

Apoi aceea, că îl numesc „martir”, după-cum se zice în acasă, nu cade în competența nimănui, cu atât mai puțin a on. procuror de a-îi interzice a-îl numi astfel, până când prin acela nu se vatămă dreptul altuia.

Ce privește propoziția a doua, că adevărat: „Cauza pentru care suferi, neîntreaga luptă, e cauza întregii români”, o află de prisos a o mai demustra, după-ce faptul e atât de evident, încât și un băiat de 17 ani vi-l-ar pute dovedi.

Restează pasagiul ultim care sună: „Sus stindardul nostru național, sîntem gata la ori-ce jertfel!” E o frază aceasta cât se poate inofensivă unui îndemn și încurajare spre a lucra și mai departe între marginile legii.

E drept, că dl Popovici a fost condamnat ca autorul Replicii, însă până azi nu s'a aflat nime care să demustre, că cele cuprinse în Replică ar fi neadevăruri, chiar pentru aceea noi avem datorința sfîntă de a concurge cu toate puterile, ba dacă se pretinde, și cu jertfe materiale.

E o datorință aceasta dela împlinirea căreia nici o putere nu ne poate împedea.

Finesc, dl or, rugînd on. tribunal ca luînd în considerare cele expuse, în aducerea sentinței să fie interpretii fideli ai justiției.

atinge chiar existența națională. La noi, expuși pe toate zilele la o mie de primejdii, se poate totdeauna aplica zicătoarea: „primum esse, deinde philosophare.” Academia-Română nu este numai inteligența suprem manifestată a poporului, ea este și inima lui. Ea nu numai vrea să-l lumineze, ci îl și iubeste. Ea trebuie să se bucure de înălțarea, sau să se mîhnească și să se plîngă de căderea lui. Ori-ce mișcare în viața poporului nostru, nu numai aceea a ideilor, trebuie să aibă răsunet în instituțiunea noastră, și de aceea mi s'fiesc a atinge și faptele politice ale lui Cogălniceanu.

Însă, puteți fi pe pace! Actele politice ale lui Cogălniceanu de cari mă voi ocupa, nu vor fi de aceea ce se referă numai la zădărnice daraveri ale oamenilor. El a avut meritul și norocul a crea instituțiuni și a îndeplini fapte, ce vor rămâne pentru vecie ca factori esențiali ai vieții și culturii noastre naționale.

Cea dintău manifestare a lui Cogălniceanu ca om politic a fost participarea lui la mișcarea din 1848. Totuși și aici rolul lui avu un caracter teoretic; s'a mărginit în scrieri. Dar nici că era cu puțință de făcut altceva, după grabnica înăbușire a revoluției din Moldova de către Michael Sturdza. Cogălniceanu însă deveni organul nu numai acelui partid, ce încercase să protesteze împotriva ocărmuirii „Domnului, ci el atacă, în vestita sa scrisoare Dorințele partidei naționale din Moldova”, întreaga organizare

Acusatul Iuliu Gel Gelan vorbește ungurește. Zice că-i pare rău de ce a făcut, dar' a fost silit de alții. Președintele îl întreabă că de cine. El nu știe să spună, ci pentru a se scusa, zice că a fost beat. În sală toți sînt indignați de atîta ticăloșie. Ca să pună virf la infamie, nenorocitul (azi funcționar de postă) se expectorează contra frunțurilor români, cari — zice el — fac presiune morală asupra oamenilor nepricepuți în politică și îi îndeamnă la crime. Termină zicînd că chiar la temniță de va fi pornit, și atunci va blăstăma numai pe cei-ce abuzează de poporul român nevinovat.

Până și dintre Unguri cei mai mulți s'au scîrbit de cuvintele acestui nenorocit fără rușine.

Un incident.

Apărătorul Russu Șirianu începe a vorbi românește. Abia rostește prima frază, și președintele îl oprește, provocându-l să vorbească ungurește. Dinsul nu voește, ci cere să fie lăsat să se folosească de limba maternă a sa și a clienților sei. A apărut deja de trei-ori românește, tot la acest tribunal. Nu va abandona nici acum dreptul folosirii limbii române. Președintele sună însă clopoțelul și îi detrage cuvîntul. Apărătorul protestează și fiindcă președintele nu-l lasă să vorbească românește, își depune mandatul. (Va urma.)

Lată în întregimea sa sentința dată în ziua de 3/15 Maiu la tribunalul din Cluj:

1. Andreiu Baltes osîndit la 2 luni temniță ordinară.
2. Simeon Nicoară osîndit la amendă 100 fl.
3. Simeon Poruș osîndit la amendă 50 fl.
4. Ioan Gaia osîndit la amendă 50 fl.
5. Ioan Giurgiu osîndit la amendă 50 fl.
6. Ștefan Mariș osîndit la amendă 50 fl.
7. Iuliu Petricaș osîndit la amendă 50 fl.
8. George Tatar osîndit la amendă 50 fl.
9. Iuliu Mureșanu osîndit la amendă 50 fl.
10. Ioan Cadar osîndit la amendă 25 fl.
11. Nicolae Rusu osîndit la amendă 25 fl.
12. Romul Romoșan osîndit la amendă 25 fl.
13. Constantin Florian osîndit la amendă 25 fl.
14. Basil Mureșanu osîndit la amendă 25 fl.
15. Valerie Moldovan osîndit la amendă 25 fl.
16. Teodor Trimbăș osîndit la amendă 25 fl.

Cheltueli de judecată 235 fl. 50 cr. Sentința se se publice în ungurește în „Tribuna”, din cauză căreia se va confisca 300 fl.

Acușatii cari nu vor pute plăti amendă, vor sta în temniță socotind o zi pentru 5 fl.

sub care trăiau statele române în puterea regulamentului organic. Această scriere, însemnată din toate punctele de vedere, expune întregul program al partidului liberal și național din acel timp, program ce a fost realizat treptat de mersul lucrurilor în țările române. Ea conține, mult mai deplin decât proclamațiunile din Muntenia, enumerarea reformelor de nevoie, spre a ridica poporul din Principate din înjosirea în care zăcea. Dacă ținta practică a revoluției din 1848, scăparea de protectoratul rusesc, a fost desemnată cu putere în Muntenia prin tot decursul mișcării, Cogălniceanu a dat revoluției nota caracteristică, arătînd cu ce trebuie înlocuit „Regulamentul organic”. Revoluția din Muntenia își luase rolul mai mult de a dărîma zidirea rea, subredă, ce adăpostea viața românească; dar' tocmai din acea pricină nu avuse timpul a se gândi la amănunțurile reînălțării. Partidul național din Moldova, prin organul sau cel mai autorizat, Mihail Cogălniceanu, expune într-o lucrare măreață, bine cunoscută și adînc motivată, tocmai amănunțurile constituției clădirii statului român. Iar' aceste trase de Cogălniceanu sînt acelea ce au fost prefăcute mai târziu în legi; unele din ele, și nu cele mai puțin însemnate, precum îngrijirea din partea statului de cultul catolic al Românilor de acest rit (destul de numeroși în județele Bacăului și Romanului) și chestiunea israelită, una din cele mai grave în viața noastră actuală, așteaptă încă deslegarea lor. Noi credem, că scapăm de ele,

Din parlamentul maghiar.

(Ședința Casei Magnaților).

Budapesta, 14 Maiu n.

În mijlocul unui viu interes s'a pertractat nunțul camerei deputaților, relativ la cele două proiecte religioare: proiectul despre recepția Ovreurilor și neconfesionalitate.

Primul dintre oratori a fost primarele Ungariei, Voszary Kolos, care a desfășurat vederile bisericii sale și a arătat că sînt de vătămătoare aceste proiecte pentru biserica catolică. Vorbește și despre incidentul cu Agliardi și spune, că acesta nici-cînd și nici cum n'a trecut peste cercul seu de ingerență. Nunțul nu i'a spus nici lui nimic ce ar avea măcar aparența unui amestec în afacerile politice interne. Deci cînd declară, că nu poate primi proiectele nici ca basă a desbaterilor speciale, aceasta nu o face sub nici o presiune morală, străină de conștiința sa.

Vorbesc apoi mai mulți *pro* și *contra*, desvîlind fiecare motivele lor cunoscute: prietenii proiectelor recomandă primirea în interesul liberalismului, al progresului modern etc., ear' contrarii în interesul moralității, al bunăstării statului și așa mai departe.

Contele Eszterházy Miklós Moricz în loc de ori-ce discurs face o mică propunere, în sensul căreia proiectele să nu fie primite nici ca basă a desbaterilor speciale.

Urmează votarea!

În mijlocul celei mai încordate atențiuni se aud voturile *pro* și *contra*.

După voturile *contra* ale episcopilor catolici se aude primul *igen*.... Toți privesc la cel-ce a rostit acest neașteptat vot, dat pentru proiectele guvernului... era metropolitul Miron Romanul!

În sinul opoziției se naște un murmur de neîndestulare. Un prelat care votează proiectele despre neconfesionalitate și recepția Ovreurilor! Murmurul înceată earăși și ascultă din nou cu atenție mersul votării.

După-ce votarea a decurs, președintele suspendă ședința și în acest timp notarii numără voturile. Contele Zichy, cere ca președintele să întrebe dacă mai vrea cineva să voteze? Președintele nu satisface, sub cuvînt că a suspendat deja ședința.

Se anunță rezultatul votării, care este următorul: din 233 voturi:

pentru proiecte s'au dat 117, contra 116.

Va să zică proiectele despre neconfesionalitate și recepția Ovreurilor au fost primite în general, ca basă a desbaterilor speciale, cu majoritate de un singur vot.

„E votul Metropolitului Miron Romanul!” strigau în stînga.

„În camera deputaților sînt deputații Sașii, aici sînt Valachii care mîntuesc guvernul!” — zice baronul Vay Miklós...

ear' relele, pe cari încă dela 1848 le pătrundea așa de clar Cogălniceanu, nu se infiltră tot mai adînc în trupul națiunii noastre.

Superioritatea lui Cogălniceanu, și pricina pentru care lui i-se încredințase pana revoluției, sta nu numai în firețile însușiri ale strălucitei sale inteligențe, ci și bogatele cunoștințe cu cari o muncă stăruitoare o înzestrăse. Mai ales îi fură de un mare folos cunoștințele sale istorice. Toată scrierea sa din 1848 este întemeiată pe un studiu adînc și conștient al istoriei române. În introducere, el stabilește, pe baza tratatelor, dreptul la autonomie al țărilor române; ear' ultima din dorințele rostite, înclinarea tuturor, unirea țărilor surori, este puternic întemeiată pe un studiu amănunțit al istoriei noastre mai nouă. El arată aci toate jertfele făcute de Români în folosul tuturor împărățiilor vecine, și cum toate nu fură răsplătite decât cu împilare, despoiere și rășuire. El lăvește, în acest epilog, tot atât de tare în Mihail Sturdza, fostul seu protegiutor și binefăcător, și în Ruși, despre cari la Berlin credea că vor fi mîntuitorii poporului seu. El calcă tot în picioare, și datorită de recunoștință, și convingeri anterioare, pentru-că în sufletul seu se înălțase o iconă puternică, atotstăpînitoare, iubirea moșiei și a neamului, căreia Cogălniceanu închină toate facultățile lui, căreia i-ar fi jertfit și viața lui, pentru a-și vedea odată poporul înălțat pe mîndrul postament al traiului liber și vrednic de oameni. (Va urma.)

Revista politică.

(Dr. Lueger în capul Vienei). Precum ne-a anunțat telegraful, Dr. Lueger a fost ales primul vice-primar al Vienei, după-ce Dr. Richter n'a vrut să primească realegerea cu majoritate de 3 voturi, fiindcă știa ce îl așteaptă în reprezentanța comunală, în care dispune numai de așa mică majoritate.

Dar' însuși actualul primar, Dr. Grubler a tras consecunțele de cuviință din situația cea nouă și i'a dat ieri demisia din postul seu, într-o scrisoare adresată Drului Lueger. Peste câteva zile se va face alegerea de primar și nu începe îndoiială că va fi ales Dr. Lueger.

Schimbarea aceasta la primăria capitalei din Austro-Ungaria e atât de importantă, încât consecunțele ei nici nu se pot încă prevedea toate. Viena smulșă, după 35 ani, din mînile unui partid a cărui proptea de căpetenie a fost banherimea ovreiască: este un fapt, care trebuie să umple cu speranțe frumoase în biruința dreptății și cinstei și în alte părți ale monarhiei, acolo unde dreptatea o împărțește corupția susținută de același element coruptor.

Din virful capitalei monarhiei se va răspîndi peste țeri și provincii aerul sănătos de munte, care va nimici miasmele omoritoare de popoare.

Felicităm Viena pentru ziua memorabilă și felicităm pe Dr. Lueger de răsplata neobositei sale munci întru desrobirea Vienei din domnia dușmanilor libertății.

(Cehii în bucurie). Ieri, 15 Maiu, s'a deschis în Praga capitala regatului ceh, o expoziție, cum nu s'a arangiat încă nicăiri pe lume, cel puțin nu în așa măsură mare: o „expoziție etnografică a întreg poporului ceho-slavic” din Boemia Moravia, Silezia (austriacă) și pe cât se poate și din Slovacia.

Expoziția are de scop a înfățișa lumii, prin obiecte expuse acolo, fazele dezvoltării vieții acestui popor în toate ramurile activității sale intelectuale și artistice, din timpurile cele mai bătrâne până în momentul de azi. Tot ce a produs poporul ceho-slavic în industria casnică, în zidirea de case, de locuință și clădiri de folos comun, în cîntec și vorbă, în muzică și instrumentele ei, în danțuri, obiceiuri și datine naționale tot va fi reprezentat și demonstrat zilnic, acolo prin meseriași cîntăreți, jucători etc., îmbrăcați în costume naționale. S'a reconstruit spre pildă originea orașului Praga, cum arăta cu 800 ani înainte, după chipurile păstrate în muzee, s'a adus dintr-un ținut cea mai veche bisericuță din Boemia, din secolul al 12-lea și va sta acolo tot timpul expoziției până la 28 Septembrie.

Nu e loc aci a ne mai întinde prin descrierea expoziției; ni-se va oferi ocazie să vorbim de ea în altă rubrică. Amintind de ea aci, o facem mai ales fiindcă atât Cehii însuși cât și toți cei-ce urmăresc întîmplările din Boemia, îi atribuiesc expoziției și mare importanță în dezvoltarea culturală a poporului ceh.

Și aliații nostri Slovaci au trimis multe obiecte acolo și arangiază preste vară 2 trenuri de plăcere, spre a lua parte în mod corporativ la expoziție.

(Din Bulgaria). Ne mai aducem aminte, că prințul Ferdinand, primind delegațiunea congresului macedonean, i'a admoniat pe membrii deputațiunii să nu se averse în întreprinderi periculoase și să nu agite chestiunea macedoneană. Cel puțin așa se telegrafase în străinătate despre audiență; ear' ceea-ce a zis domnitorul Bulgariei supușilor sei și supușilor macedoneni ai Sltanului nu s'a publicat. Că i'a încurajat pe sub mână, dovedește și faptul, că Dumineca trecută, 12 Maiu, s'a ținut în Sofia o adunare a comitetului central macedonean, sub însași președinția deputatului caravelist Kitanchev. Întrunirea a fost foarte bine cercetată. Kitanchev a vorbit despre starea Bulgarilor în Macedonia și critisia, în mod indirect, răspunsul dat de prințul Ferdinand deputațiunii exmise dela congresul de acum o lună.

Spre a masca trebile, telegraful bulgar adaugă știri despre adunare următoarea „asigurare” cătră „Europa”: este lucru sigur, că această agitație desaprobată de mare parte a opiniei publice nu poate conta pe nici un sprijin din partea guvernului; ba că acesta se va vedea împins în curînd, a pune stavilă unor încercări de a urra pe calea aceasta.

Mă rog, pentru care scop a creat D-zeu telegraful?

Manifestul opoziției din România.

„Gazeta Poporului” scrie:

La sfîrșitul banchetului opozițiunii s'a distribuit manifestul de mai jos al deputaților și senatorilor retrași din parlament.

Cetățeni!

Poporul român sub inspirațiunea și conducerea a tot ce a fost bun, cult și patriot în țeară, și-a inaugurat redeșteptarea cu strigătul: „Destul cu trecutul corupt și umilitor!” În luptă încinsă împotriva vechiului regim, din toate unghiurile țării se exprimă o singură dorință:

„Sîntem setoși de egalitate, de stabilitate și de demnitate națională!”

În interesul păcii și transformării a Orientului, Europa ne-a ajutat la ridicarea patriei și la construirea statului român pe base nouă.

Reprezentanții privilegiilor făcură atunci o încercare desperată, pentru a împedea avîntul național. Dela alterare, colegiilor electorale, prin falsificarea listelor, până la brutalizarea morală și materială a corpului electoral, totul fu pus în mișcare, pentru a sugrama libera manifestare a voinței poporului român.

În fața Europei se încinse astfel lupta decisivă între trecut și viitor.

Din această luptă, națiunea eșă victorioasă și adunările *ad hoc* rostriră sentința de moarte a regimului trecut. Marele areopag european se convinge „că numai printr'un regim de libertate se puteau scoate principatele din starea de disordine și de abuzuri învechite în care zăceau”. Voturile Divanurilor *ad hoc* căpătără consacrațiunea marilor puteri europene.

De-atunci națiunea română, voind a întemeia o viață nouă, durabilă și spornică, luptă cu o energie neîntreținută pentru a înfrînge vechia oligarhie. Ruperea însă cu regimul trecutului nu deveni legal definitivă decît atunci cînd România își dete Constituțiunea și dinastia, ca garanții de libertate și de stabilitate.

Regele, jurînd pe constituțiune, proclamă solemn, în fața țerei, domnia legilor și respectul drepturilor imprescriptibile ale națiunii.

Și pentru-ca ori-cine să înțeleagă că o schimbare radicală se făcuse suveranal zise țerei, din chiar primul an al domniei sale: „Poporul român trebuie totdeauna să-și aducă aminte că el este liber și prin urmare responsabil de actele și destinele sale.”

Sub actul constituției, România a crescut în considerațiunea lumii, s'a dezvoltat, a devenit un stat independent și necesar echilibrului european, s'a înzestrat cu instituțiuni mari economice și a pus pe capul primului seu rege o coroană făurită din munca, din virtutea și din vitejia filor ei.

Eram în drept a crede că, după săvîrșirea atîtor fapte mari, reprezentanții fostei oligarhii se vor desarma și vor primi sincer noua ordine de lucruri.

Nu a fost însă astfel; ceea-ce se petrece în țeară de un timp încoace ne dovedește că ne am înșelat. Reacțiunea a ridicat din nou capul.

Ea se silește să molească din nou simțul public, să falsifice formele statului, să dărîme imperiul legilor pentru-ca, pe ruina morală, economică și politică, să prelungească domnia arbitrarului și a corupțiunii.

Ori unde a văzut o instituțiune mare, isvor de întărire și de propășire națională, ea a isbit-o și a transformat-o în instrument de dominațiune.

A deslipit biserica de iubirea populațiunii rurale, creînd biruri speciale, numai în sarcina sașenilor, pentru întreținerea clerului, pe care îl transforma în unealtă a puterii executive.

Același scop îl urmărește și cu privire la corpul didactic; ear' prin școală, ea se încearcă să împartă poporul în două: în puținii cărora cultura se face accesibilă prin privilegii și favoruri și în marea masă osîndită la ignoranță.

A risipit banii publici în cheltueli inutile, numai în scop de a-și spori mijloacele de corupțiune și de opresiune.

A distrus industria noastră născîndă, aservindu-se economicște străinilor.

Cu legea maximumului, a impus satele la desperare, înăbușînd în sînge legitimele protestări ale țăranilor asupriți.

Ca să-și mențină dominațiunea în contra voinței țerei, a desființat de fapt suprema noastră libertate politică; libertatea alegerilor. Alegerile au ajuns a fi o rușine națională.

N'a fost destul acestui guvern, falsificarea listelor electorale, amenințările, corupțiunea, secusstrările, ocuparea polițienească a localurilor de votare, violarea secretului votului și ministerul public pus la ordinele celor mai degradați spioni și agenți electorali; nu i-au fost de ajuns bandele unite cu sbirii polițienești și teroarea împrăștiată în colegiile

„FAGEȚANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI DE ECONOMII, CA SOCIETATE PE ACȚIUNI
în Facset (Banat)

acordă după depuneri spre fructificare de ori-ce sumă

6% interese

la an, solvind institutul contribuțiunea după interesele
capitalisate și ridicate.

Depuneri și ridicări se pot efectui și prin postă.

[1504] 5—

Direcțiunea.

„Cumpără dela faur, nu dela cârpaci!“

zice un proverb vechiu.

Aceasta cu drept cuvânt pot a o referi la stabilimentul meu, căci numai un
astfel de mare comerț, cum e al meu, are mari cantități de mărfuri pe comptant
și alte avantaje, spese ieftine, care în fine sunt în favorul cumpărătorului.

Mostre minunate se trimit la mușterii privați gratis și franco.
Cărți și mostre, ca cum n'au mai fost până acum, pentru croitori se trimit nefrancate.

Stofe pentru haine.

Peruvian și Dorsing pentru înaltul cler, stofe după prescripțiunile regulamentului
pentru uniforme funcționarilor c. r. și pentru veterani, pompieri, gimnastici, livree,
loden, stofe pentru billard, trăsuri, mese de joc impenetrabile, pentru jachete de
vânători, stofe de spălat, pleduri de călătorie dela fl. 4 până la 14 fl. etc.

Accesorii pentru croitori (precum căptușeală de mâneci, nasturi, ace, ață etc.)
Mărfuri de lână, curată, trainice, bune, nu ca sărențe ieftine, care nu fac nici cât
prețul pentru croitor, recomandă

[682] 23—24

Joh. Stikarofsky,
Brünn (Manchesterul Austriei).

Fabrica cea mai mare de stofe în valoare de 1/2 milion florini.

Trimite numai cu rambursă.

Păziți! Agenți și haurieri au obiceiul a vinde proastele lor de mărfuri sub numirea de
Marfa Stikarofsky. Pentru a preîntîmpina rătăcirile onor. public aduce la cu-
noștință, că la acest soi de oameni eu nu vînd marfă cu nici o condiție.

Institutul Tipografic în Sibiiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavi-
vici, 12 coale tip., broș., elegant. Un
exemplar cu prețul redus dela 40 cr.
sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de
I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau
8 bani.
4. **Pipruș Pătru.** Poveste de I. T.
Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de
Silvestru Moldovan. Prețul unui exem-
plar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P.
Ispirescu, culegător-tipograf. Un exem-
plar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima
al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
8. **Colăcărutul.** Obiceiurile țeranilor ro-
mâni la nuntă, de Benedict Viciu. Un
exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Fliica a nouă mame.** Poveste de
Silvestru Moldovan. Un exemplar 14
cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 3 cr.
sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărălnicul.** Poveste de Silvestru
Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
13. **Blăstăm de mamă.** Legendă popo-
rală din giurul Năsăudului. De George
Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Némecová, tra-
dusă din limba boemă de Prof. Dr. Ur-
ban Iarník. Un exemplar cu prețul
redus dela 1 fl. sau 3 lei la 80 cr. sau
1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr.
Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr.
sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și
răspunsuri, frământări de limbă, adu-
nate de Gr. Sima al lui Ión. Un
exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George
Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Po-
veste franțuzească de Eleonora Tănă-
sescu, după A. Genevray. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic.** Novela de
Björnstjerne Björnson. (1856).
Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prîetenul meu Văntură-Teară.** Din
novelele californiene ale lui Bret Harte.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpărătoarea.** Din povestile lui An-
derson. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George
Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George
Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnst-
jerne Björnson. (1869). Un exem-
plar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de
Ioan Slaviici. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
29. **Sgărăcitul.** Comedie de Molière.
Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 5 cr.
sau 10 bani.
31. **Musciu-Împărat.** Poveste din popor
de „Mărgineanul“. Un exemplar 12
cr. sau 24 bani.
32. **Dina-Împărăteasă și peana ei
aleasă.** Poveste din popor de „Mar-
gineanul“. Un exemplar 12 cr. sau
24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George
Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10
bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul
Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr.
sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de B.
Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16
bani.
36. **Baba Iadului.** Poveste în vers
de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr.
sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în
suri de P. Duifu. Un exemplar
cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în
suri de Ioan Moța. Un exemplar
cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Mo-
ța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Anton
Ghislanconi. Un exemplar 12 cr.
sau 24 bani.
41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3
acte de Carlo Goldoni. Tradus de
Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu.
Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Groitorul și cei trei feciori.** Po-
veste de Ioan Moța. Un exemplar 15
cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadotă.** De George Sand. Un
exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin păcurarul.** Poveste de Ni-
colae Trimbașoiu. Un exemplar 22
cr. sau 44 bani.
45. **Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte
de Alexandru Parodi. Tradusă de I.
L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau
48 bani.
46. **Clara Milici.** Novela de I. Turghenev.
Traducere din limba rusă de Enea
Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.
47. **Sută de ani.** De Ioan Slaviici. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și preste tot
vîndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI ȘI BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recuise de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNET“ ȘI A „FOII POPORULUT“.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar

an-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiiu

Strada Măcelarilor 21.